

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — Eni SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-558/08)

(2009/C 44/104)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Eni SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, D. Durante, G.C. Rizza, S. Valentino i L. Bellia, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub jej części, z wynikającymi z tego faktu konsekwencjami dla wymiaru kary;
- tytułem ewentualnym, uchylenie lub obniżenie wysokości kary;
- w obu przypadkach, obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w ramach niniejszego postępowania jest tożsama z decyzją stanowiącą przedmiot skargi w sprawie T-540/08 Esso i in. przeciwko Komisji.

Na poparcie swych żądań skarżąca podnosi:

- naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE w zakresie, w jakim w art. 1 decyzji Komisja stwierdziła uczestnictwo Eni w porozumieniu lub praktyce uzgodnionej o ciągłym charakterze ze względu na obecność M. Di Serio w zebraniu technicznym, które miało miejsce w dniach 30 i 31 października w Hamburgu. W szczególności Eni podnosi, że Komisja popełniła następujące, pociągające za sobą konsekwencje prawne, błędy dotyczące okoliczności faktycznych: i) uznała, że Eni w trakcie postępowania administracyjnego nie podniosła na swą obronę, iż M. Di Serio „otwarciem zdystansował się” do treści ww. zebrania oraz ii) błędnie przytoczyła oświadczenia Eni w przedmiocie zaistniałej między dokumentami spółek Sasol i MOL różnicy zdań w przedmiocie podwyżek cen. Skarżąca twierdzi, iż, poza tym, że Komisja popełniła te błędy, naruszyła też prawo uznając, iż Eni przyłączyła się do porozumienia lub uzgodnionej praktyki o ciągłym charakterze, podczas gdy spółka ta nie przyłączyła się do żadnego wspólnego planu działania, a w przypadku jej brak jest znamion popełnienia tych dwóch naruszeń;
- naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE w zakresie, w jakim w art. 1 decyzji Komisja stwierdziła uczestnictwo Eni w porozumieniu lub praktyce uzgodnionej w okresie pomiędzy dniem 21 lutego 2002 r. a dniem 28 kwietnia 2005 r.; Eni kwestionuje w szczególności dokonaną przez Komisję ocenę niezgodnego z zasadami konkurencji charakteru jej uczestnictwa, a to ze względu na brak w jej przypadku znamion uczestnictwa w porozumieniu lub praktyce uzgodnionej w przedmiocie ustalania cen i wymiany istotnych informacji;
- naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE, art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, a także wytycznych w sprawie

obliczania grzywien; w szczególności, skarżąca stoi w tym względzie na stanowisku, że Komisja:

- ustaliła kwotę podstawową grzywiny oraz kwotę dodatkową w nieodpowiedni sposób oraz z naruszeniem zasad równości traktowania oraz proporcjonalności; w celu określenia kwoty podstawowej oraz kwoty dodatkowej grzywiny Komisja przyjęła bowiem w odniesieniu do Eni wielkość procentową 17 % wartości sprzedaży, uznając, że spółka ta jest odpowiedzialna za ustalanie cen i wymianę informacji, a jednocześnie zastosowała praktycznie identyczny współczynnik (18 %) w odniesieniu do innych uczestniczących w kartelu przedsiębiorstw, które ponadto podzieliły między sobą rynki i klientów;
- pominęła zasadę pewności prawa, stwierdzając w odniesieniu do Eni występowanie okoliczności obciążającej polegającej na recydywie, podczas gdy naruszenia popełnione w latach 80 przez przedsiębiorstwa zależne Eni nie zostały jej przypisane w dotyczących tych naruszeń decyzjach i nie można czynić jej za nie odpowiedzialną; ponadto, biorąc pod uwagę czas, jaki upłynął między popełnieniem tych wcześniejszych naruszeń a popełnieniem naruszeń, których dotyczy zaskarżona decyzja, bezzasadne w tym przypadku jest stosowanie pojęcia recydywy;
- nie stwierdziła w odniesieniu do Eni występowania okoliczności łagodzących polegających na marginalnym stopniu uczestnictwa skarżącej w kartelu oraz braku wdrożenia przez nią decyzji podjętych na zebraniach technicznych; skarżąca twierdzi ponadto, że dostarczyła dowodów na to, iż C. Monti był przekonany, że uczestniczy w całkowicie zgodnych z prawem zebraniach ze względu na to, iż zostały one zorganizowane w ramach EWF, a w każdym razie, także dowodów na brak umyślnego działania ze strony Eni, która otrzymywała od swych przedsiębiorstw zależnych informacje niepozwalające jej na dokonanie oceny niezgodnego z zasadami konkurencji charakteru tych zebrań.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2008 r. — STIM d'Orbigny przeciwko Komisji

(Sprawa T-559/08)

(2009/C 44/105)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société de travaux industriels et maritimes d'Orbigny (STIM d'Orbigny SA) (Paryż, Francja) (przedstawiciel: F. Froment-Meurice, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji;

- stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji, uznającej 1) wypłaconą SNCM przez państwo francuskie rekompensatę w kwocie 53,48 mln EUR za pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem, 2) zastosowanie wynoszącej 158 mln EUR ceny sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej za środek niestanowiący pomocy państwa, oraz 3) pomoc na restrukturyzację w kwocie 15,81 mln EUR za pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez STIM d'Orbigny wskutek wydania zaskarżonej decyzji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 3182 wersja ostateczna z dnia 8 lipca 2008 r., w której instytucja ta stwierdziła, że:

- wypłacona Société Nationale Maritime Corse-Méditerranée (Państwowej Spółce Morskiej Korsyka-Morze Śródziemne, zwanej dalej „SNCM”) przez państwo francuskie rekompensata w kwocie 53,48 mln EUR stanowi pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem;
- wynosząca 158 mln EUR cena sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej, pokrycie przez Compagnie Générale Maritime et Financière (zwaną dalej „CGMF”) wynoszących 38,5 mln EUR kosztów zastosowanych wobec pracowników środków o charakterze społecznym oraz wspólne i równoczesne dokapitalizowanie SNCM [przez Veolię, BCP i państwo] za pośrednictwem CGMF na kwotę 8,75 mln EUR nie stanowią pomocy państwa; a także
- pomoc na restrukturyzację w kwocie 15,81 mln EUR, wdrożona przez Republikę Francuską na rzecz SNCM, stanowi pomoc państwa przyznaną bezprawnie, lecz zgodną ze wspólnym rynkiem.

Skargę swą skarżąca opiera na trzech zarzutach:

- braku uzasadnienia, ze względu na to, że Komisja:
 - nie określiła rozpatrywanego rynku ani pozycji, jakie zajmują na nim konkurujące ze sobą przedsiębiorstwa;
 - nie odpowiedziała na szereg argumentów, jakie przedstawiła prowadząca działalność na rozpatrywanym rynku Compagnie Méridionale de Navigation, oraz
 - nie stwierdziła niezgodności ze wspólnym rynkiem wkładu kapitałowego przekraczającego uznaną za zgodną ze wspólnym rynkiem kwotę 15,81 mln EUR;
- oczywistych błędach w ocenie dotyczących:
 - zastosowania art. 86 ust. 2 WE w odniesieniu do wkładu kapitałowego w kwocie 53,48 mln EUR, wniesionego tytułem rekompensaty za świadczenie usługi publicznej, a to ze względu na to, że kwota ta zrekompensowała dwukrotnie te same zobowiązania z tytułu świadczenia usługi publicznej, co doprowadziło do nadmiernej rekompensaty i zostało wykorzystane do wyrównania deficytu wynikającego z kosztów zarządu i niezdolności SNCM do rzeczywistej poprawy swej efektywności;
 - zastosowania wynoszącej 158 mln EUR ceny sprzedaży SNCM poniżej wartości rynkowej, które nie może zostać uznane za niestanowiące pomocy państwa; Komisja w niewłaściwy sposób zinterpretowała zachowanie się inwestora prywatnego prowadzącego działalność w

warunkach gospodarki rynkowej i popełniła błąd, uznając, że prawdopodobieństwo wniesienia, w razie ewentualnej upadłości SNCM, przeciwko państwu powództwa o przyczynienie się do pokrycia długów tej spółki pozwala uznać sprzedaż SNCM po cenie poniżej wartości rynkowej za mniej kosztowne rozwiązanie;

- wniesienia przez CGMF wkładu kapitałowego w kwocie 8,75 mln EUR ze względu na to, że Komisja nie uwzględniła wszystkich czynników natury ekonomicznej, finansowej i prawnej oraz nie dowiodła tego, że wkład CGMF nie stanowi pomocy państwa;
- dokonania przez CGMF wpłaty na konto bieżące wpłaty w wysokości 38,5 mln EUR z tytułu zastosowanych wobec pracowników środków o charakterze społecznym, co postawiło SNCM w sytuacji bardziej korzystnej, niż wynikałoby to z jej pozycji na rynku;
- pomocy państwa na kwotę 22,52 mln EUR, ze względu na to, iż nic nie uzasadnia wyciągnięcia wniosku o zgodności tej pomocy ze wskazanymi w tym przypadku wspólnotowymi wytycznymi;
- nieuwzględnienia zasad proporcjonalności i jednolitości pomocy ze względu na to, że będąca beneficjentem pomocy SNCM nie przyczyniła się w znaczącym stopniu do pokrycia kosztów restrukturyzacji, czy to z własnych środków, czy to za pomocą uzyskanego na warunkach rynkowych finansowania zewnętrznego, a zastosowane w 2006 r. środki stanowią będące nadużyciem wsparcie tego przedsiębiorstwa przez Republikę Francuską.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2008 r. — Repsol YPF Lubricantes y especialidades i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-562/08)

(2009/C 44/106)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Repsol YPF Lubricantes y especialidades, SA (Madryt, Hiszpania), Repsol Petróleo, SA (Madryt, Hiszpania), oraz Repsol YPF, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Jiménez-Laiglesia Oñate, J. Jiménez-Laiglesia Oñate i S. Rivero Mena, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 zaskarżonej decyzji, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w ramach niniejszego postępowania jest tożsama z decyzją stanowiącą przedmiot skargi w sprawie T-540/08 Esso i in. przeciwko Komisji.